דער רויטער העט.

צייט א פאאר וואכען האט זיך אדאלף לעווינשטיין געפונען אין א נערוועזען און אונרוהיגען צושטאנד. די אורזאכע דערפון איז געווען אזא קליינע און אזא אונאנגענעהם־העסליכע, אז עס איז געווען א שאנד וועמען צו פערטרויען, אפילו דעם נאהענסטען מענש. אמאל ארויסגעהענדיג פון זיין אפיס אויף בראדוויי, אין א פארנאכט, האט אדאלף בעגעגענט אין א ווינקעל גאס שטעהן א טונקעל ברונעטע פרוי אין א רויטען העט אנגעטהאן. עס האט זיך איהם געווארפען אין די אויגען דער רויטער העט פונדערווייטענס, און פערטראכט האט ער אבגעשטעלט זיין בליק אויף דער פרוי, גאר ניט קלעהרענדיג דערביי. זיין בליק האט זיך בעגעגענט מיט א פערשייטען, פערפיהרערשען בליק פון א גאסען פרוי, וועלכע האט איהם איינגעלאדען צו איהר טונקעלברוינעם קערפער מיט א פריינדליכען פרעכען שמייכעל. אדאלף האט אויסגעמיעדען איהר בליק און איז ווייטער געגאנגען זיין וועג. ער האט געפיהלט, אז די פרוי קוקט איהם נאך, און געטראכט, אז עס איז גענוג ער זאל זיך אומקוקען וועט ער וויעדער בעגעגענען איהר בליק, און ווען ער וויל, געהט זי נאך נאך איהם, און אז ער האט די מעגליכקייט צו זיין מיט אן אנדער פרוי, מיט א גאנץ נייער פערזאן, וועלכע ער קען ניט, און דערגעהן די געהיימנים פון א גאנץ אונבעקאנטען וועזען...

אדאלף האט, פערשעהמט פון דעם געדאנק, זיך פערוואונדערט וואס איהם איז עפעס פלוצלונג אזעלכע אונאנגענעהמע געדאנקען געקומען אין קאפ אריין, און געטראכט זיך: ווער ווייסט אויף וואס פיר א געהיימע אנשטעקענדע קריינק די פרוי איז קראנק. זי זעהט אזוי אויס, האט ער זיך געטראכט. און אדאלף האט געהאט דאס געפיהל ווי א פלעשעלע סם אויפגעפראפט שטעהט אויף א נעדעקטען טיש

מיט א גלעזעלע אנגעגרייט, און פערוואונדערט זיך, וואס די ארטיגע מאכט גיט וועניג אכטונג אויף אזעלכע געפאהרען — אז אזא פרוי קען שטעהן אין מיטען גאס צווישען מענשען. עס איז דאך אזוי ווי א גרוב אויסגעגראבען אויף א וועג וואו מענשען געהן פערביי

ער איז אריין צו „לאפט“ אין קענדי סטאר און געקויפט א פונט „קערשען“, און אראבגעלאזט זיך אין לאך פון סאבוויי — וואו ער איז פערטרונקען געווארען אין שטראם וואס שטראמט נאך דער בראנקס.

אז אדאלף איז אריינגעקומען אין לאנגען קארידאר פון זיין היים, האט ער געפונען דעם דייגינג רום אין פיסטערנים, האט ער גערופען דורכ'ן קארידאר:

— העללא בעססי!

— קום אריין, דא, איך בין ביי דער בייבי.

אדאלף איז אריין אין ליכטיגען ריינעם שלאפצימער, א היימישקייט און א ווארימקייט האט איהם ארומגענומען פון די ליכטיגקייט. דאס ווייבעל זיינס האט ער געטראפען שטילען דאס קליינע קינד, און דער אינגעל, „ליטטל פעטי“, האט זיך געשפיעלט מיט'ן בער אויפ'ן דיוואן. אויף דעם ברייטען, גרויסען בעט איז געווען פערווארפען געוואשענע וועש, וועלכע די פרוי האט געהאלטען אין פארנאנדערלעגען אין דעם אפענעם שיפלאד.

— גיב איהם ניט קיין שאקאלאד, פליעז, ער האט בויכוועהטאג, — האט דאס ווייב געוואונקען אויפ'ן אינגעל.

אבער „ליטטל פעטי“ האט שוין בעמערקט די „טשעררים“ וואס דער פאטער האט געהאלטען אונטער'ן ארעם, און אנגעהויבען זיך צו רייסען.

— נור איינע, עס וועט איהם גארניט שאדען. ער האט אזוי גערן.

— מאכסט איהם קאליע, אדאלף, ער וועט ניט וועלען דערנאך די מילך טרינקען.

„ליטטל פעטי“, וועלכער איז מיט זיינע דריי יאהר געווען אזוי פעט, אז עס האט זיך געדאכט, אז די מוטער האט איהם אנגעלאדען מיט פלייש, צו פערזארגען איהם מיט שפייז אויפ'ן לעבען לאנג, האט געמוזט פאר די שאקאלאד טשערי אויסטרינקען צוויי גלעזער מילך און אויפעסען אן איבריג טעלעריל מיט קאשע, און דערנאך ערשט פאר

דעם געהן שלאפען. א צו הויכער פרייז פאר א שאקאלאד אפילו פאר א קינד.

— און וואס מאכט די בייבי?

— אזוי ווי איך. דו ווייסט דאך,אז ווען איך פיהל זיך גוט, פיהלט זיך די בייבי גוט, שלאף איך ניט — שלאפט זי אויך ניט. עס איך, וויל זי אויך עסען. האב איך ניט קיין גוטען טאג — האט זי אויך ניט.

— זי נעהרט זיך מיט דיין שפייז, — האט אדאלף געלאכט און געקושט די פרוי אויף דעם מיט בלויע אדערן דורכגעצויגענעם הארץ. ער האט מיט זיין באק אנגעריהרט דער בייבי'ס געזיכטעל און דערפיהלט דעם זיסען טעם פון זיין פרוי'ס מילך, וועלכע האט זיך געהערט פון קינד... און א ריינקייט האט איהם ארומגענומען. ער האט דאס געפיהל, ווי ער האט זיך געראטעט פון א גרויס אונגליק און געפינט זיך ווידער אין א קינדערשער זויבערקייט אין וועלכער זיין היים, זיין ווארעמע היים האט איהם אריינגעבראכט...

ביינאכט, ווען אדאלף האט זיך געפונען מיט זיין נאקעט לייב אליין, איז איהם ווידער געקומען אויף די געדאנקען די טונקעלברונעטע פרוי מיט'ן רויטען העט, וועלכע ער האט געטראפען אין עק פון גאס היינט פארנאכט. ער האט יעצט ערשט בעמערקט דעם רייץ פון איהר געהיימען פערפיהרערישען בליק, וועלכער קומט פון בלויע אבגעפארבטע אויגען, וואס זעהען אויס ווי אונטערגעשלאגען... ער האט יעצט ערשט דערפיהלט דעם פערצויבערטען רייץ, וועלכער ליעגט אין אזא פרוי, און מיט דער גאנצער זיסקייט פון דער תאוה האט ער זיך איבערגעגעבען מיט'ן געפיהל און געדאנק צו די אוצרות פון די פערבארגענע געהיימניסען וואס ליגען בעהאלטען אינ'ם וועזען פון א זינדיגע פרוי... עס האט איהם גערייצט די טונקעל ברוינע פארב פון איהר הויט, די פערפיהרערישע קרענקליכע אויגען, און מייסטענס דער רויטער העט. דער רויטער העט אויף איהר קאפ, האט זיך איהם אויסגעוויעזען, איז א טהייל פון איהר לייב... אומזיסט האט ער זיך אליין געפרופט אבשרעקען מיט די אנשטעקענדע פערבארגענע קראנקהייטען וואס קוקען ארויס פון די אויגען פון דער פרוי. די פערבארגענע קראנק־הייטען זיינען געווארען א טהייל פון די זיסקייטען פון די תאות פון

דער פרוי —נאך וועלכער זיין גאנצער נאקעטער לייב האט יעצט געציטערט... עס איז געווען — ווי די קראנקהייטען קוקען ארויס פון איהרע אויגען און זיי ציהען צו זיך מיט א זיסען אנציהענדען בליק, ווי זיי וואלטען איינגעלאדען פערטרונקען צו ווערען אין זייער טיפעניש... עס איז געווען א טהייל פון די רייצענדע געהיימניסע, וועלכע ער האט געגלוסט צו ענטפלעקען. און מיט דער גאנצער פאנטאזיע און געפיהל פון א יונגען, געזונדען, ענערגישען מאן האט ער זיך איבערגעגעבען אין די געהיימניסען פון דער זינדיגער גאסען־פרוי...

ער האט זיך אויפגעכאפט פריהמארגענס א פערשעהמטער און א בעליידיגטער. נעבען איהם איז געלעגען אין צווייטען בעט זיין יונגע פרוי מיט'ן קינד ביי דער זייט. דאס צימער איז נאך פול געווען מיט יענעם פערזענליכען היימישען ריח וואס א שלאף־צימער האט פאר יעדען מענשען. דאס צימער איז געווען אנגעווארפען מיט געוואשענע געפרעסטע וועש, מיט פערזענליכעם. דאס קינד האט גענארעט זיין פנים'ל אין די מוטער'ס נאקעטע ברוסט, און די מוטער, א שלאפענדע, ווי א שוואכע פויגעל, האט זיך איבערגעגעבען אין גאט'ס רשות, אין גאט'ס חסד... דאס געזיכט איהרס איז געווען ווי פון א קליין אונבעהאלפען קינד. איהר קינדישער דינער האלז האט זיך געצויגען אין די אדערען, האבען געארבייט אין איהם, ווען דאס קינד האט זיך ביי איהר געשטילט. איהרע האהר, וועלכע האבען זיך ארויסגעריסען פון איהר זיידענער שלאפהויב, האבען זיך פערווארפען איבער איהר יונגע דינע ברוסט, וועלכע האט נאך געדארפט האבען א בעשיצער. אלעס אין דער שטוב איז געווען אזוי פערזענליך פערבארגען — זיינס — אז ער וואלט געווען געהאלטען פאר'ן גרעסטען פערברעכען ווען א פרעמד אויג וואלט געוואגט אריינצוקוקען דערינען... און ווי אזוי האט ער אין דער שטוב פון זיין נאקעט ווייב און נאקעט קינד — אין זיין הייליגקייט, אין זיין פערזענליכע זויבערקייט — געקענט האבען אזעלכע געדאנקען? ווי אזוי האט ער געקענט די פרוי, בעלאדען מיט זינד, מיט גאס, מיט קרענק, אריינברענגען כאטש אפילו אין זיין פאנטאזיע, אין זיין געדאנק נור, אין דעם שלאף־צימער וואו זיין ווייב און קינד געפינען זיך?...

אַז ער איז געפֿאָהרען צו זיין בעשעפטיגונג, האָט זיך אין איהם ערוועקט די גאַנצע ענערגיע זיינע וואָס האָט איהם מיט אַזאַ קראַפט געשטויסען אויפ'ן וועג פון זיין קאַריערע. ער האָט זיך מיט דעם גאַנצען געדאַנק איבערגעגעבען צו זיינע אַמביציעס וועגען די צוקונפט. נור טאָקע די געדאַנקען וועגען זיין צוקונפט האָבען איהם געשמיסען ווי מיט שטעכעדיגע ריטער איבער זיינע זינדיגע געפיהלען. ווי אַזוי האָט ער געקענט, ער, אַ יונגער, פעהיגער לאָיער, וועלכער האָט אַמביציעס גאָר אין גיכען צו ווערען אַ ריכטער איבער מענשען — ווי אַזוי האָט ער געקענט האָבען אַזעלכע זינדיגע געדאַנקען? ער, וועלכער גלויבט אַזוי שטאַרק אין אַ געזונדען, מענשליכען מאָראַלישען לעבען — און דאָס איז זיין גאַנצער פונדאַמענט, דאָס איז זיין גאַנץ פערמעגענס, מיט דעם קומט ער ארויס אויף דער פּלאַטפאָרמע פאַר זיינע וועהלער און רעדט וועגען די נויטווענדיגקייט אָבצוהיטען די מאָראַל; ער, וועלכער הייסט זיך אויסקלייבען פאַר אַ ריכטער, ווייל ער וועט שטעהן ווי אַ סאָלדאַט אויף דער וואַך פון „מאָראַל" — ער טראָגט זיך ארום מיט אַזעלכע אונריינע געדאַנקען און געפיהלען.

דעם ערשטען האַלבען טאָג, ווען די זון האָט נאָך אריינגעשיינט אין די פענסטער פון זיין אָפיס, איז ער בעפרייט געוואָרען פון זיינע זינדיגע געדאַנקען. ער האָט געאַרבייט אַ גאַנצען טאָג זעהר ענערגיש. דורכגעקוקט איינינע זעהר ערנסטע „קייסעס", וועלכע ער האָט צו פערטהיידיגען, דיקטירט בריעף, אינטערעסירט זיך מיט אַ יתומים־אַנשטאַלט פון וועלכער ער איז געוועזען וויים־טשערמאַן, האָט אָנגענומען איינינע איינלאַדונגען צו קומען אויף גרינדונגס־פערזאַמלונגען פון וואוילטהעטיגע געזעלשאַפטען, דורך וועלכע ער האָט געהאָפט צו געווינען פּאָפּולאַריטעט ביי די מאַסען. נור קוים איז געקומען פאַרנאַכט און אין זיינע פענסטער האָט אָנגעהויבען אריינצודרינגען דאָס עלעקטרישע ליכט, וועלכעס האָט זיך אָנגעצונדען איבער בראָדוויי, און אין איינעם מיט'ן ליכט יענער ווארעמדיגער רוישענדיגער ברום וואָס עס הערט זיך פון „בראָדוויי" ווען די טויזענדער און טויזענדער יונגע מיידלעך און יונגע לייט פערלאָזען די אָפיסעס און פילען אָן די גאַס — ווען עס האָט זיך דערהערט דער דופט פון ניו יאָרקער פאַרנאַכט, ווען פון די הונדערטע רעסטאָראַנען שמעקט ארויס געקעכטס, און די עלעקטרישע לאָמפּען הויבען זיך אָן אָנצוצינדען איבער

די האַלען, אין די מואווינג פּיקטשורס — ווען עס האָט זיך דערהערט יענער וואונדערבארער דופטיגער געשמאַק — איז ער ווידער אונרוהיג געוואָרען און געציטערט. ער האָט געוואוסט, אַז אויפ'ן עק גאַס, ביים קענדי סטאָר פון „לאָפּט" שטעהט זי אין אַ רויטע העט, און ווען ער וויל נור, גיט ער אַ געה ארויס, אַ וואונק צו איהר, און זי געהט איהם נאָך אין דעם קליינעם איטאַליענישען רעסטאָראַן וועלכער געפינט זיך אין דער זייט־גאַס, ער טרינקט רויטען איטאַליענישען וויין, ביז עס ווערט טונקעל־פינסטער, דערנאָך געגענאיבער אין דעם קליינעם גאַסען־האָטעל — און עס ענטפּלעקט זיך פאַר איהם אַלע פערבאָרגענע געהיימניסע, אַלע זיסקייטען, וועלכע עס שטעקט אין דעם טונקעלען בויגזאַמען קערפּער פון דער פרוי...

ער האָט געציטערט. דער געדאַנק, אַז אַלעס ווענדעט זיך נור אָן איהם, אַז עס ליגט אין זיין ווילען, אַז זי וואַרט אויף איהם, אַז ער קען אַלעס, אַלעס אויספיהרען ווען ער וויל נור — דער געדאַנק האָט איהם גערייצט, געיאָגט. ער האָט זיך געפיהלט שוואַך און האָט מורא געהאַט פאַר זיך.

ער איז געוועזען אַ ריינער מענש, קיינמאָל ניט בעזעסען אַ צווייטע פרוי חוץ זיין אייגענע, צו וועלכער ער איז געקומען מיט זיין גאַנצער בחור'שער ריינקייט. פון היי־סקוהל אָן האָט ער געהאַט אַמביציעס עפּעס צו ווערען אין לעבען. און די אַמביציעס האָבען איהם געטריבען אָן אָנשטענדיגער מענש צו זיין, אַז קיין פלעק זאָל ניט זיין אויף זיין רעקאָרד — ווען ער וועט איהם דאַרפען פאַר זיין קאַריערע. ער האָט זיך אָבגעגעבען מעהר מיט ספּאָרט איידער מיט ליעבע, ניט אויס נאַטירליכע נייגונג, נור אויס אויסגערעכענטקייט. ער האָט פריה חתונה געהאַט, און גענומען אַ יונגע אונענטוויקעלטע טאָכטער פון אַ בעוואוסטען געזעלשאַפטליכען טהוער, האַבענדיג אין זינען זיין קאַריערע. ער האָט ליעב געהאַט זיין פרוי — ווייל ער האָט קיינמאָל קיין אַנדערע פרוי ניט בעזעסען, און איז געוואָרען אַ מוסטער פון אַ מאַן און אַ פאָטער. אָבער אַלעס איז געוועזען אויסגערעכענט, און די אויסגערעכענטקייט איז געוואָרען ביי איהם אַזאַ געוואָהנהייט, אַז ער האָט שוין ניט געוואוסט דערפון, ער האָט געמיינט, אַז עס איז נאַטירליך...

אבער ווער קען זאגען? פיליכט איז עס געווען זיין אינערליכע ריינקייט, וועלכע האט געטריבען אדאלפ'ן צו זיין זויבערעס לעבען, און דאס האט איהם אזוי ערציטערט פאר די זינדיגע געדאנקען...

ער האט מורא געהאט אז ער זאל ניט שוואך ווערען. ער איז אריין צו זיין פריינד דעם לאיער גליקשטיין, וואס האט געוואהנט מיט איהם אין איין געגענד, און ער האט געווארט אויף איהם אן איבעריגע האלבע שעה ביז יענער איז פארטיג געווארען מיט זיין ארבייט, כדי אינאיינעם מיט איהם אהיים צו געהן. דורכגעהענדיג דעם ווינקעל גאס האט ער בעמערקט די פרוי אין רויטען העט שטעהענדיג מיט א הויכען מאנספערשוין; זיי רעדעןביידע זעהר פערטרויט און שמייכלען זיך אין די אויגען. עס האבען זיך איהם גוט איינגענעסען אין געדאנק די רויטע אבגעפארבטע ליפען איהרע, און דער קרענקליכער בליק פון די בלויע געפארבטע אויגען, קוקענדיג גלייך אין פנים אריין דעם מאנספערשוין. זי האט פערווארפען דעם געלען פוקסענעם פוטער־קאלנער איבער איהר האלז, און ער האט בעמערקט איהר בלייכע אויסגעדארטע האנד. אויף אדאלפ'ן האט די פרוי אין רויטען העט געמאכט נאך א שטארקערען איינדרוק. דאס וואס זי האט גערעדט מיט א מאנספערשוין און איז דערנאך פערשוואונדען מיט איהם אין דעם קליינעם איטאליענישען רעסטאראן — דאס האט איהם נאך מעהר געצויגען און נאך מעהר גערייצט אין דער פרוי...

ביינאכט האט ער זיך ווידער אבגעגעבען צו איהר אין די געדאנקען. ער האט זיך ניט געקענט העלפען. זיין אייגענע פרוי האט איהם מעהר ניט גערייצט. ער האט געקוקט אויף איהר ניכטער און פריינדליך. פריינדליך און ניט מעהר, און טהיילמאל מיט רחמנות, וואס זי איז אזוי דין און מאגער, און איהר האלז איז אזוי שוואך און די אדערען ציהען זיך דורך איהם — ווי ביי א קליין שוואך קינד...

און איינמאל איז איהם עפעס איינגעפאלען. ער האט געזעהן אין א פענסטער פון א גרויסען מאגאזין א רויטע העט, ער איז אריין אין מאגאזין און געהייסען זיך איינפאקען די רויטע העט, בעצאהלט און אהיים געבראכט. די פרוי איז נייגעריג געווען צו זעהן וואס ער האט איהר געקויפט. ער האט זי ניט געלאזט אויספאקען און זי ניי־

געריג געמאכט ביז נאכ'ן עסען. ביים עסען האט ער איהר געגעבע: רויטען וויין צו טרינקען וואס ער האט געהאט אין שטוב און קיינמאל ניט גענוצט. די פרוי האט זיך פערוואונדערט און געלאכט:

— וואס איז דאס?

— דאס איז צו בעגיסען די מתנה, וואס איך האב דיר געקויפט.

אז די נייגעריגקייט האט די קליינע פרוי געמאכט נערוועז און אינטערעסאנט, האט ער אויסגעפאקט די רויטע העט און איהר אנגעטהאן אויפ'ן קאפ:

— דאס איז פאר דיר.

אבער די פרוי האט איהם אויסגעלאכט:

— א רויטע העט פאר מיר? אך, וואס פאר א געשמאק. די פארב פאסט זיך פאר א ברונעטע — כא־כא...

און ווירקליך איז די קליינע פרוי ארויסגעפאלען פון דער רויטער פלאמענדער העט. זי האט אויסגעזעהען אין איהר ווי א קינד וואלט זיך פערשטעלט, און אדאלף האט זיך איבערציינגט אין זיין טעות און זיך פערשעהמט.

ער האט אנגעהויבען דער פרוי אהיים צו ברענגען יעדעס מאל אנדערע מתנות, און אלץ אזעלכע מתנות וואס די פרוי איז ניט געוואהנט געווען דערצו. אדאלף איז געגאנגען אין די גרויסע סטארס און אהיים געקויפט — זיידענע אונטערוועש, מיט קאקעטיש־פערשלייערטע שפיצען, פערשיעדען־פארביג, שווארץ, העל, רויט. די פרוי האט פערוואונדערט בעטראכט די אונטערוועש, וועלכע האט זיך גאר ניט געפאסט פאר איהר. פאר איהר רוהיגעם וועזען און קליינע קינדישע פיגור האט זיך געפאסט בעל־הבתי'שע, געשלאסענע העמדער, אלעס וואס עס האט געהאלפען אין דער פרוי ארויסצוברענגען א צניעות'דיגען כאראקטער און געגעבען איהר פיגור א שטילען, רוהיגען אויסזעהן. אבער די צניעות'דיגקייט אין זיין פרוי האט איהם אויפגעהערט אנצוגעהן. זי איז איהם ניט געפעלען און זי האט איהם ניט גערייצט.

די אנגסט פאר זיין קאריערע מעהר ווי די פורכט פאר זיין אינערליכער ריינקייט האט איהם שוין יעצט אבגעהאלטען אויסצופיהרען זיינע זינדיגע געדאנקען. אבער אין דער פאנטאזיע האט ער זיך אין גאנצען איבערגעגעבען צו זיינע ניט ריינע געפיהלען. ער האט אנגעהויבען צו פיהלען, אז עס איז דא עפעס א העכערע מאכט איבער די מענשען און זי נויט דעם מענשען צו טהאן זאכען וועלכע ער וויל ניט און טאר ניט. ער האט אנגעהויבען איינצוזעהן, אז די מענשליכע טהאטען הענגען ניט אב פון מענשליכען ווילען, נור פון א געהיימער אונזיכטבארער קראפט, וועלכער מיר אלע זיינען אונטערגעווארפען, און ער אליין איז שוין אויך אונטער דער מאכט. זי הערשט איבער איהם, און ווען ער בעגעהט דאך ניט די טהאט, איז עס ניט אויס אינערליכער שטארקייט, נור אויס אויסערליכע שוואכקייט, אויס פורכט פאר זיין קאריערע.

ער האט זיך אנגעהויבען צו שרעקען פאר די אונזיכטבארע מאכט, וועלכע הערשט איבער איהם און וועלכע קען איהם דיקטירען מארגען צו טהאן אזעלכע זאכען, אז עס זאל איהם ברענגען פאר׳ן שטוהל פון ריכטער, איהם, אדאלף לעווינשטיין, וועלכער האט די אמביציע אליין גאר צו ווערען אין גיכען א ריכטער, און ריכטען מענשען מיט דער מאס פון מענשליכע גערעכטיגקייט — ער וועט זיך געפינען פנים צו פנים מיט׳ן געזעץ.

און ווי אזוי איז עס געשעהן? וואס איז געשעהן? **ראכט זיך.** אט ערשט האט ער געהאט א יונגע, ליעבע פרוי, צוויי קליינע קינדער, א ריינע, א זויבערע היים, א ריין געוויסען, א פעסטע מאראל, אן אונבעפלעקטען רעקארד — וואס איז געשעהן? ער האט געזעהן א פרוי אין א רויטער העט אויף דער גאס, און ער האט פערלארען זיין זויבערקייט. עס קען זיין, ער וועט אהיים ברענגען א מיאוס׳ע קראנקהייט, אין זיין שלאף־צימער אריין, אנשטעקען זיין קליינע ריינע פרוי, אנשטעקען זיינע קינדער — זיין גאנצע קאריערע וועט ער אונטערגראבען מיט זיינע אייגענע הענד, זיין געוויסען פערפלעקען, און זיין גאנץ לעבען פערניכטען.

ער האט געקעמפפט געגען די געפיהלען מיט דעם, וואס ער האט זיך אליין פארגעשטעלט זיין צוקונפט אין די שווארצעסטע פאר־

בען — אבער די רויטע העט האט געפלאמט אין די פערנעבעלטע פארנאכטען פון די טויזענד־קעפיקע מאסע פון בראדוויי און געצויגען צו זיך...

ער האט קלאהר און דייטליך געוואוסט זיין אונגליק, און זיין ווילען איז געווען דאגעגען — און דאך האט זיין ווילען איהם געשלעפט נאך דער „רויטער העט" וואס האט געוואונקען פון די קעפ און געצויגען צו זיך מיט א זיסען, זיסען טעם פון קרענק און זינד...